

Úterý, 12.září

Cestu, která vedla z Bethu do Crom´ho by Tcheye, jsme museli ujít pěšky. Původně jsme trasu chtěli urazit drožkou, ale kočí se po Holmesem nabídnutém spropitném urazil a odjel.

Cestu, dlouhou tři a půl míle, mi Sherlock Holmes krátil vyprávěním o původu jména dědičného sídla rodiny Bunberleyů. Musím ještě podotknout, že ten večer byla prokletá mlha a Holmesův hlas byl jediným majákem. Když se Holmes dostal ke sňatku rytíře Enduerranda de Byetz s Elisabeth Roomovou, spatřili jsme v dálce světélko.

"Hle, světélko," řekl jsem rychle, abych alespoň jednou byl v něčem první.

Ale Holmes podotkl: "Ano, Watsoně," kývl, "sleduji ho již drahnou dobu a musím se přiznat, že se mi pranic nelíbí."

Nechápal jsem, jako ostatně vždy, jeho antipatie k světélku u silnice. "A proč?"

"Je příliš na pravé straně silnice, nadto nevydává takovou záři, abychom je mohli považovat za světla sídla Bunberleyů."

Pohledem do mlhy, v níž jsem nic nerozeznával, jsem se přesvědčil. "Skutečně, máte pravdu, Holmesi."

Holmes jen pokývl a přehodil si houslové pouzdro z levé ruky do pravé. "Zatracená mlha," utrousil.

"Nic nevidíme, že?" řekl jsem účastně.

"Ne, navlhnu mi žíně," opáčil Holmes a vytáhl z haveloku dýmku.

Pokračovali jsme směrem ke světélku a Holmes mi dopověděl tragickou kletbu rodiny Bunberleyů. "Je to choroba, dědičná choroba," řekl Holmes.

"A jaká?" zeptal jsem se.

"Lupenka, Watsoně," odpověděl Sherlock Holmes. "Chápete nyní svoji úlohu v tomto případě?"

"V případě tomto úlohu svoji nyní chápu," přikývl jsem a přehodil si lékařskou brašnu z levé ruky do pravé. "Nezdá se vám, Holmesi, že se cesta poněkud svažuje?"

"A dosti příkře," podotkl Holmes.

Světélko, které jsme viděli předtím, bylo najednou nad námi. Velmi mne to udivilo. "A tady najednou končí!" vykřikl jsem, maje na mysli cestu, po níž jsme šli.

"Nikoliv, Watsoně," odušil Holmes.

"Je tu východ? A kde?" tázal jsem se, tápaje v mlze.

"Nikoliv, Watsoně," opakoval Sherlock Holmes. „Tato cesta není cestou, nýbrž příkopem. Či lépe: cesta je přerušena příkopem. A v něm se my právě nacházíme."

Znovu jsem musel obdivovat Holmese a jeho génia. Skutečně: byli jsme v příkopě. Rozsvítil jsem kapesní svítilničku a i když jsem pro mlhu nic neviděl, nemohl jsem o Holmesových slovech pochybovat.

"A svítilna," doplnil Holmes, "je svítilnou výstražnou. Aby do příkopu nikdo nespádl."

"Ale jak to, že se to přihodilo nám?"

Slyšel jsem, jak Holmes drtí mezi svými zuby dýmku a šátrá po lupě. I jeho to zaujalo. Po chvíli řekl: "Škoda, že nic nevidíme."

xxx

xxx

xxx

Určitě nebudu předbíhat událostem, když poněkud předběhnu události a vyličím situaci v hraběcím sídle těsně před naším příchodem.

V zámecké jídelně byli tři muži a jedna žena. Muži byli: hrabě Henry Bunberley, poslanec Dolní sněmovny, majitel hradu, erbu, rodového meče, titulu a majetku, který si nikdo netroufal odhadnout ani přibližně, dále

Lord Rolf Bunberley, zpustlý syn hradního pána, měl neproniknutelnou tvář a pověst hazardního hráče a třetím mužem byl takřka inventář hradu, hluchoněmý sluha Jean. Žena byla půvabnou dcerou hraběte Bunbereleye a současně sestrou Lorda Rolfa - slečna Elisabeth Bunberleyová, se šarmem sobě vlastním stačila zastávat obě tyto role.

Zatímco starý pán seděl v čele stolu, jeho zpustlý syn seděl po straně pravé a půvabná dcera po straně levé. Takový měli zasedací pořádek tradovaný dlouhé generace. Na zbývajících dvaceti sedmi místech neseděl nikdo.

Sluha Jean stál opodál a jen hluchoněmě přihlížel.

Starý pán vstal a začal procházet kolem stolu. "Ne, ne, ne a ne! Řekl jsem to snad už dostatečně důrazně!" zakřičel, až se rozechvěly svíčky v lustru a několik osamělých voskových krůpějí steklo dolů na široký stůl. Nikdo tomu však nevěnoval pozornost.

"Já ovšem nevidím jediný důvod..." ozval se kurážně Lord Rolf.

"Ale já je vidím!" vykřikl hrabě. "A ne jeden! Rovnou sedmnáct!"

"Proč sedmnáct?" zeptala se slečna Elisabeth.

"Proč ne?" opáčil starý pán potměšile. "Třeba osmnáct, udělá-li ti to radost."

"Ale tatínku..." začala znovu slečna Elisabeth, však hrabě ji přerušil máchnuv holí ve vzduchu: "Už jsem řekl a hotovo!"

"Ták a jsme u toho," protáhl Lord Rolf. "Tvoji levobočkové..."

"Levobočky do toho netahej!" práskl hrabě holí do stolu. "To je výlučně moje věc!"

"Ne tak docela," utrousil Lord Rolf a zakrojil do masa.

Hrabě zdvihl ke stropu zrak, paže a hůl. "Můj Bože! Viděl něco takového někdy někdo?" postupně spustil hůl, paže a zrak a pohlédl na Jeana. "Viděls to někdy, Jeane?"

Jean se na svého pána ani nepodíval, jen si sám pro sebe tiše mlčel.

Hrabě pokývl hlavou a vítězoslavně řekl svým dětem: "Ani Jean nikdy nic podobného neviděl," sedaje si na své místo podle zasedacího pořádku.

Lord Rolf se zakuckal kouskem masa. Pohlédl vyčítavě na Jeana, prudce vstal a zeptal se svého otce: "Tvoje poslední slovo?"

"Ne! Nikdy!" zachroptěl starý pán.

Lord Rolf zaťal svoji pravičku v pěst a vztyčil ji. "Já na tomto místě přísahám..."

„...a já se k tomu připojuji..." doplnila slečna Elisabeth.

"To jest mi lhostejno," vzkřikl starý pán a několik krůpějí vosku se rozprsklo na dubové desce jídelního stolu. "Dokud jsem tu já, bude po mém."

"No právě," odpověděli slečna Elisabeth a Lord Rolf unisono.

A tu zazvonil zvonec.

"Který čert zase," zabručel starý pán rozmrzele.

V tomto okamžiku vstupujeme na scénu my. Tedy já a Sherlock Holmes.

Jean nás uvedl do haly a starý pán k nám seběhl. "Ah," zavrčel, "tak už jste tady. A proč jste dva?"

Na tuto otázku nedokázal zodpovědně odpovědět ani Sherlock Holmes.

"Který z vás je lékař?" usnadnil nám to hrabě.

"Já," přihlásil jsem se. "Doktor Watson, jméno mé," a podával jsem hraběti ruku. Ten ji přijal a nevraživě pohlédl na Holmese: "Vás nepotřebuji," otočil se k němu zády. Ještě pokynul Jeanovi, ukazuje na Holmese: "Jeane, vyprovodte toho pána," a počal stoupat po schodišti.

"Tak dost!" vzkřikl rozhněvaně Sherlock Holmes a rozeběhl se za hrabětem. "Já sedím desítky hodin v Univerzitní knihovně, studuji genealogii, dermatologii a venerologii, trmácím se sem až z Londýna, tři a půl míle šlapu pěšky, spadnu do zpropadeného výkopu a vy mi nakonec řeknete, že

nepotřebujete nejslavnějšího detektiva na světě?! Ne, pane!" šermoval Holmes hraběti prstem před obličejem, „ne! A ještě jednou ne! A kdyby došlo k nejhoršímu, budu dělat doktoru Watsonovi sestru."

"Koho?" zeptal se udiveně hrabě.

"Sestru," opakoval sveřepě Holmes a pevněji sevřel uzavřené houslové pouzdro.

"No," protáhl hrabě Bunberley, "budiž." Obrátil se na Jeana: "Jeane, ukažte doktoru Watsonovi a jeho sestře pokoje." Ještě se otočil k Holmesovi: "A jak se jmenujete, sestro?"

"Sherlock Holmes," řekl Sherlock Holmes.

xxx

xxx

xxx

Jean pro nás připravil skvělou večeři, po níž jsme se natáhli v salóнку. Holmes si šňupl kokainu a poté si zapálil svou oblíbenou dýmku. "Pranic se mi tu nelíbí, Watsoně," řekl mezi dvěma puknutími z dýmky.

Úplně jsem ho chápal. Takhle slavného Sherlocka Holmese urazit! Snažil jsem se ho upokojit. "Inu," řekl jsem a pokrčil rameny, "při uvítání, pravda, došlo k jistému nedorozumění, ale teď si přece nemůžeme stěžovat."

"Všiml jste si té zlověstné bradavice u domácího pána?" otázal se mne Holmes.

Přikývl jsem.

"Takové bradavice měli vždy ti nejhorší zločinci. Jestli si ještě vzpomínáte, stejnou bradavici měl i profesor Moriarty, stejnou měl i Karl Braunheld," řekl Holmes.

"Ano," přitakal jsem horlivě, protože jsem si to velice dobře pamatoval. Hned jsem však namítl: "Ale Holmesi, profesor Moriarty měl